

Barst (1991)

Sieth Delhaas

De Bazuin, Splinter, 4 april 1991

Mensen zijn van goddelijke oorsprong. Meestal merk je daar weinig van. Soms barst het oer onverwacht en flitsend uit zijn voegen. Ik kreeg er iets van mee en voel de glans nog na het ondergaan van een expositie van beeldhouwwerken van Camille Claudel (1864-1943) In haar tijd als genie genegeerd en vermorzeld.

Sommigen, zoals haar broer en vader, zagen in haar buitengewoon talent. Auguste Rodin wilde haar als leerling en snel al werd hij haar minnaar voor vijftien jaar. Twee elkaar inspirerende media. Succes en publiciteit dichtten de voeg waaruit het oer door zijn hand naar buiten wilde barsten.

Als het oer uitbarst uit de mens maakt de omgeving het onschadelijk, zet het om in decadentie of knuppelt het dood. Het laatste geschiedde aan Camille Claudel. Die pijn om het oer kan haar mens-zijn niet dragen. Wie zou dat begrijpen? Ze brengen haar naar een asiel waar zogenaamde waanzinnigen huizen. Veertig jaar, tot aan haar dood in 1943, gewapend met een haarscherpe blik op haar eigen situatie.

‘In een krankzinnigengesticht mag men niet op veranderingen hopen. De reglementen zijn er nodig voor al die zenuwachtige, schreeuwerige, dreigende creaturen, die zelfs door hun verwanten niet verdragen worden. Hoe komt het dat ik gedwongen word ze te verdragen?’ Vergeten als een dode. Haar graf geruimd, haar gebeente op de grote hoop.

Op een zondag in maart sta ik in de rij voor een simpel gebouwtje in de tuin van het museum, waar de wereld het werk van haar minnaar eert. Op een uur waarop kerken hun godsdienstoefening beginnen, treed ik de simpele tempel binnen waar ik een glimp van mijn oorsprong ervaar. De uitbarsting van het menselijk oer nog vloeibaar in haar beelden.

Wat rest van wat ze zelf in verbijstering trachtte te vernietigen, is een eeuw later voor enkele maanden bijeengebracht door haar verhaal in het boek en de film van Anne Delbée. Moeizaam. “Zoals men, om een vrouw te beeldhouwen, de harde Alpensteen aanpakt, en men haalt er een levende figuur uit te voorschijn, die groeit naarmate de steen slinkt” schreef Michelangelo.

